

РЕШЕНИЕ

№ 22757

гр. София, 07.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 21.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **6511** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145, АПК вр. с чл.84, ал.3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на П. Д., гражданин на А. срещу Решение №6911/12.06.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон. Твърди се, че обжалваният административен акт е постановен в нарушение на чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Изводите, относно личното положение на чужденеца, според него са неправилни, необосновани и противоречащи на бежанската му история. Евентуалното му завръщане в А. ще доведе до реална заплаха за живота и здравето му, поради което счита, че за него са налице обстоятелството по чл.9, ал.1, т.1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. В решението е посочена справка за положението в А., изготвена от самата ДАБ, без да са посочени източните, въз основа на които е направена. Анализът на обстановката в страната по произход е повърхностен, административният орган се е произнесъл без да обсъди други източници на информация.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез юрисконсулт Г. оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

П. Д. е подал молба за международна закрила на 16.08.2023г. в РПЦ - С., ПМЗ - Военна рампа, след което е настанен в териториално поделение на ДАБ. На 25.08.23г. е напуснал ДАБ и бил в неизвестност. С решение от 11.12.2023г. на зам. председателя на ДАБ производството му по предоставяне на международна закрила е било прекратено.

Задържан е от властите в А. и е върнат в Република България, съгласно Регламент Д. (Регламент (ЕС) №604/2013). С молба от 22.02.24г. производството е възобновено и е настанен в РПЦ [населено място], отдел ПМЗ - кв. Военна рампа. В проведеното на 28.02.24г. интервю чуждият гражданин разказва, че е напуснал А. през месец септември 2021г., като заминал за И., където останал около година, след което влязъл в Турция, прекарал там около 8 месеца. Влязъл нелегално на територията на Република България около 5 месеца преди провеждане на интервюто. Мотивира молбата си за международна закрила с обстоятелството, че имал лични проблеми в страната си, заради вражда за земя. Баща му имал магазинче за хранителни стоки, които преди предоставяли на народната армия, а талибаните искали да не им предоставят продукти. Тъй като баща му имал отношения с предишната власт, когато талибаните дошли на власт започнали да го заплашват и баща му го посъветвал да напуснат заедно страната. Сега баща му се намирал в И.. Талибаните разпитвали за чичо му, който преди служил в армията като командир на полицейски участък, но вече не бил между живите. Единствените проблеми, които заявява, че е имал са били свързани със земя, която по закон била на баща му, но талибаните искали да вземат от него. Те нямали как да се разправят с тях и трябвало да напуснат страната.

От горната фактическа обстановка, административният орган е направил извод, че за П. Д. не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. Молбата си основава на проблеми, свързани с евентуално негативно отношение на талибаните спрямо него, поради факта, че баща му е имал магазинче за хранителни стоки, от което снабдявал с продукти хора от армията, а талибаните след като взели властта на искали това да продължава. Лицето не е било заплашвано, а с баща си решили да напуснат страната. Представил е документи, които са издадени на чичо му – сертификат, карта и благодарствено писмо.

За П. Д. административният орган е приел, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като не прави твърдения че е изложен на риск от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не посочва причини за основателни опасения от преследване, не е претърпял никакво насилие. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от А., поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. приложена е справка вх. № ЦУ – 1031/03.04.2024г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, от която е видно, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Не е налице реална опасност, която да е повод за напускането му. Не са установени от административния органи предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Не може да се направи извод, че страната се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган, издадено е в изискуемата писмена форма, спазени са административнопроизводствените правила и материалният закон при постановяването му, поради което жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут по ал. 1 е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Според ал.3 субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства.

Правилна е преценката на административния орган, че изхождайки от личното положение на кандидата и това в страната му по произход - А., която е напуснал преди повече от 3 години и за която в о.с.з. е представена актуална Справка вх. № ЦУ -1525/24.06.2024г. по делото, се налага извод за неоснователност на подадената молба за международна закрила. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Заявената от молителя причина за напускане на страната му на произход А. е желанието да избегне евентуални конфликти с талибаните, които не желаели баща му да продава хранителни стоки на представителите на армията. След първоначалната си регистрация в ДАБ той самоволно е напуснал общежитието на отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“ без да изчака решението на административния орган по молбата си за международна закрила и нелегално е стигнал до А., където е заловен отново и върнат в РБългария, явяваща се компетентната по правилата на Регламента „Д.“ да разгледа молбата му за закрила страна. Като крайна цел на пътуването си молителят изрично посочва: „Искам да отида в А.“ (лист 27 от делото), а молбата си за закрила в България заявява, че е подал не по негово желание. Проблемите, които чуждият

гражданин заявява да е имал в страната си по произход, видно от протокола рег. № УП-13176/28.02.24г. от преведеното интервю, касаят единствено лични отношения – лична вражда за земя в селото, където е живял, като хората, с които семейството му е имало вражда са потърсили помощ от талибаните, а последните били против това, баща му да продава стоките си на представители на народната армия.

Според информацията в актуалната справка от 24.06.24г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, „т. 4 Отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство: След приемането на властта талибаните обявяват на първата си пресконференция обща амнистия, като казват, че са помилвали всички които са воювали срещу тях. Талибаните са призовали държавните служители да възобновят работата си; съобщават се случаи, при които са използвани заплахи или натиск в тази насока... Въпреки амнистията и призива към бивши правителствени служители да възобновят работа се съобщава за действия извършени от членове на талибаните срещу лица с този профил, макар и в по-малка степен, отколкото срещу бившия персонал на Афганистанските национални сили за отбрана и сигурност... Инциденти на бързи екзекуции, изтезания и задържания на лица, свързани с бившето правителство са докладвани в различни части на страната... Бившите съдии, прокурори и адвокати на защитата остават предимно изключени от съдебната система, в края на 2021г. властите са обявили, че само одобрени от талибаните адвокати могат да работят в техните съдилища... В общи линии талибаните успяват да защитят институциите и инфраструктурата на публичния сектор на А., включително неговия апарат за сигурност... Според Международната кризисна група спорадичният характер на репресиите и относително niskият им брой предполагат, че талибаните на се имали „общонационална политика за преследване на всички бивши правителствени служители“... Освен това има достоверни съобщения, че най-важното нещо за талибаните е хората да са им лоялни днес, а не тяхната вяроност преди вземането на властта... Талибаните също така декларираха, че искат служители от бившата афганистанска национална армия да се присъединят към техните редици и започната кампания за набиране на бивш персонал от ANDSF.“

Изложеното в справката показва, че за П. Д. липсват предпоставки и за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗУБ. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността му, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт молителят не прави. Не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /С./ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Изложеното в Справката на дирекция „Международна дейност“ във връзка с отношението на талибаните към бившите правителствени служители и членове на афганистанската народна армия не е релевантно към бежанската история на молителя, тъй като нито той, нито баща му попадат в посочените групи засегнати от репресиите лица. От друга страна, действителната цел на афганистанския гражданин не е предоставяне на международна закрила по ЗУБ в Република България, тъй като в хода на първото производство пред ДАБ той е избягал нелегално без да дочака решението по молбата си и е стигнал до А., самият изрично заявява, че не по негово желание е подал молба за закрила в България.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че в справката относно положението в А., изготвена от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ не са посочени източниците на информация. Те са изписани подробно „под линия“ и съдът няма основания да се съмнява в достоверността и надеждността им, след като жалбоподателят не представя никакви доказателства, с които да опровергае изнесените в справката данни.

Поради гореизложеното, жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Водим от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 11 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Д., гражданин на А. срещу Решение №6911/12.06.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния Административен Съд на Република България.

Съдия: